

CAPITOLUL I

Baza educației spirituale

De citit: *Ezechiel 40:2-4; 43:10-11; Matei 3:17; 11:25-30; Ioan 1:51; Luca 9:23; Efeseni 4:20-21.*

Cuvântul de bază pentru scopul nostru de acum îl găsim la Matei 11:29

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine”

Învățați de la Mine. Apostolul Pavel, într-o exprimare ușor diferită, ne dă ceea ce Domnul Isus a vrut să spună -

„Dar voi n-ați învățat astfel pe Cristos” (Efeseni 4:20).

Înlocuind prepoziția, se schimbă totul, și fraza dobândește sensul adevărat. Domnul Isus, în timp ce era aici, a putut să o exprime într-un mod obiectiv, deoarece timpul experienței subiective încă nu sosise; iată de ce a trebuit El să spună: *„Învățați de la Mine”*. Când a venit timpul experienței subiective, Duhul Sfânt l-a inspirat pe apostol să înlăture „de la” și să spună: *„învățați-L pe Cristos”*.

Sunt pe deplin conștienți că mulți dintre voi vor recunoaște imediat deficiența care există în cea mai mare parte a creștinismului popular de astăzi - un fel de imitație obiectivă a lui Isus, care nu te duce nicăieri, în locul unei învățări subiective a lui Isus, care te duce la viață.

Deci ne vom ocupa pentru un timp de Școala lui Cristos, școală în care El i-a adus pe cei doisprezece pe care i-a ales *„ca să fie cu El, și ca să-i trimită să propovăduiască”* (Marcu 3:14). Înainte de toate ei au fost numiți ucenici (discipoli), ceea ce înseamnă că ei au fost supuși unei discipline. Înainte de a putea fi vreodată apostoli, adică trimiși, noi trebuie să fim supuși unei discipline pentru a fi ucenici, pentru a fi învățați, și aceasta în ființa noastră lăuntrică. În această școală este adus orice om care este născut

de sus, și este foarte important ca noi să știm natura ei, ce vom avea de învățat, și principiile educației spirituale.

Obiectul învățării noastre ne este prezentat mai întâi în ansamblu

Venind în această școală, primul lucru pe care Duhul Sfânt, marele nostru Învățător și Interpret, îl face pentru noi, dacă cu adevărat suntem aduși sub mâna Sa, este să ne arate, într-un mod general, ceea ce trebuie să învățăm, să ne prezinte marele obiect al educației noastre. Am citit acele pasaje din Ezechiel care au, cred eu, legătură cu această problemă. Într-o vreme în care adevărata expresie a gândului lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său se pierduse, și poporul lui Dumnezeu era în afara atingerii imediate cu gândurile divine, aflându-se în acea țară îndepărtată, Duhul lui Dumnezeu și-a pus mâna asupra prorocului. L-a dus, în Duhul, înapoi la Ierusalim și l-a așezat pe un munte foarte înalt și i-a arătat un templu nou, din care curgea, spre marginile pământului, râul vieții.

Apoi a continuat, intrând în cele mai mici detalii, și mai târziu l-a îndemnat pe proroc să arate Templul acesta casei lui Israel, în vederea unei restabiliri a vieții spirituale în conformitate cu acea revelație mare, vastă și detaliată a gândului lui Dumnezeu, pentru ca ei să fie înaintea de toate, rușinați.

Este o problemă mult dezbătută dacă templul lui Ezechiel va fi literalmente înălțat pe pământ. Nu vom discuta acum această problemă. Există însă un lucru asupra căruia nu trebuie să avem nici o îndoială, și anume că tot ceea ce a văzut Ezechiel își are corespondentul spiritual și împlinirea în Adunare, care este Trupul Său; spiritual, totul este în Cristos. Și metoda lui Dumnezeu cu poporul Său, în scopul asigurării unei expresii depline a gândului Său, este de a prezenta înaintea de toate Obiectul perfect; aceasta a făcut El când, la Iordan, a deschis cerurile și a spus: „*Acesta este Fiul Meu cel iubit în care Îm găesc plăcerea*”. El a arătat și a confirmat ceea ce era expresia deplină, cuprinzătoare și detaliată a gândului Său pentru poporul Său. Apostolul Pavel, în cuvinte ce ne sunt cunoscute, exprimă clar acest fapt -

„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și rânduit mai dinainte să fie asemenea ... chipului Fiului Său” (Romani 8:29).

„Acesta este Fiul Meu cel iubit în care Îmi găsesc plăcerea” - „asemenea ... chipului Fiului Său”. Aceasta este arătarea și confirmarea și declararea scopului divin în relație cu El. Prin urmare, repet, primul scop al Duhului Sfânt este de a ne familiariza cu ceea ce face obiectul educației noastre spirituale; și anume, El Îl va descoperi pe Cristos în noi și după aceea va începe să lucreze ca să ne facă asemenea lui Cristos. Pentru a-L învăța pe Cristos, trebuie mai întâi să-L vedem pe Cristos.

Semnul distinctiv al unei vieți cărmuite de Duhul

Semnul unei vieți cărmuite de Duhul Sfânt este că acea viață va fi în mod continuu și din ce în ce mai mult ocupată cu Cristos, că Cristos devine tot mai mareș pe măsură ce trece timpul. Efectul lucrării Duhului Sfânt în noi este de a ne duce pe țărmul unui ocean imens care se întinde cu mult dincolo de orizontul nostru și în fața căruia noi simțim, o, adâncimile, plinătatea lui Cristos! Dacă vom trăi cât de mult pe acest pământ, și atunci ne vom afla doar la marginea acestei vaste plinătăți care este Cristos.

Acum, înainte de a trece mai departe, suntem puși dintr-o dată în fața unor întrebări. Acestea nu sunt doar cuvinte. Aceasta nu este doar retorică; acesta este adevărul. Să ne întrebăm de îndată inimile noastre: este aceasta adevărat în cazul nostru? Este acesta felul de viață pe care îl cunoaștem? Ajungem noi la disperare în această privință? Cu alte cuvinte, zărim noi îndeajuns din ceea ce reprezintă Cristos, astfel încât să ne dăm seama că suntem înfrânți, că nu avem adâncime și că niciodată nu vom depăși această stare? Plinătatea lui Cristos este dincolo de noi, cu mult dincolo de noi, și totuși suntem atrași mereu și mereu. Este aceasta adevărat în experiența ta? Acesta este semnul unei vieți cărmuite de Duhul Sfânt. Cristos devine din ce în ce mai mare pe măsură ce noi înaintăm. Ei bine, dacă aceasta este adevărat, atunci aceasta este calea vieții. Dacă vreodată eu și voi am ajunge la un punct în care să credem

că știm totul, că avem totul, că am atins totul, și din acel punct lucrurile devin statice, atunci noi ne-am putea închipui că Duhul Sfânt și-a încetat activitatea, iar viața a devenit un fleac.

Să luăm exemplul unuia care ne-a fost dat, printre alții, chiar pentru acest scop: de a arăta căile lui Dumnezeu, și anume apostolul Pavel. Cuvintele pe care le folosește pentru a explica și arăta ce i s-a întâmplat chiar de la început sunt acestea: „... *a binevoit Dumnezeu ... să descopere pe Fiul Său în mine*” (Galateni 1:15-16). Acel om, într-o măsură foarte mare, a învățat pe alții și a vestit Evanghelia. A muncit enorm de mult. A avut o viață lungă și foarte plină, nu numai în cantitatea investită, ci și în esența ei concentrată, depășind orice încercări de a o măsura. La sfârșitul acestei vieți lungi, al acestei vieți pline, acel om, care a spus despre începutul Său: „... *a binevoit Dumnezeu ... să descopere pe Fiul Său în mine*”, scoate acest strigăt din inima sa: „*ca să-L cunosc pe El*” (Filipeni 3:10); aceasta arată cu siguranță că, în pofida mării descoperiri de la început, și a tuturor descoperirilor ulterioare, chiar și a faptului că a fost răpit până în al treilea cer unde a auzit cuvinte care nu se pot spune, la sfârșit el nu cunoaște nimic în comparație cu ceea ce ar trebui cunoscut! Aceasta este esența unei vieți cârmuite de Duhul Sfânt, și aceasta ne va păzi de moarte, de stagnare, de a ajunge la un punct mort. Lucrarea Duhului Sfânt în Școala lui Cristos este de a-L prezenta și de a-L menține în fața ochilor noștri pe Cristos în măreția Sa. Deci, chiar de la început, Dumnezeu Îl aduce pe Cristos, Îl prezintă, Îl confirmă, și apoi spune: „Acesta este Cel al cărui chip vreau să-l formez în tine”.

Da, dar apoi, prezentarea odată făcută, vor începe lecțiile de bază. Duhul Sfânt nu se mulțumește să ne ofere doar o prezentare măreață; El va începe o lucrare adevărată legată de acea prezentare, și noi suntem aduși, sub mâna Lui, la două sau trei lucruri de bază în educația noastră spirituală.

Chemarea și înțelesul unui cer deschis

Ținta mea este ca, în cooperare cu Domnul, să fac totul predominant practic. Deci apelăm imediat la această chemare și vă

întreb: Vă prezintă Duhul Sfânt dinlăuntru vostru plinătatea lui Dumnezeu în Fiul Său într-un mod mereu crescând? Este aceasta natura vieții voastre spirituale? Dacă nu, atunci trebuie să stați hotărât în fața Domnului în legătură cu aceasta; ceva este rău. Aceasta înseamnă ungerea, și dacă nu aceasta este natura vieții voastre spirituale, ceva este rău în cazul vostru cu privire la ungere. Domnul Isus i-a spus lui Natanael: „*de acum înainte*” (cuvântul englezesc vechi este „în viitor”, dar cred că mulți oameni și-au închipuit greșit că aceasta înseamnă „viața de apoi”) „*veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului*” (AV). Acel „în viitor” a fost, bineînțeles, viitorul imediat, zilele Duhului Sfânt care au venit așa de curând. Având un cer deschis vezi și scopul lui Dumnezeu în legătură cu Fiul Său.

Acel cer deschis pentru Domnul Isus era ungerea. Duhul a coborât și s-a așezat peste El. Era ungerea, și tot așa este și pentru noi. Cerul deschis este ungerea Duhului, începând din ziua Cincizecimii, asupra lui Cristos din noi. Acest cer deschis înseamnă o revelație tot mai mare a lui Cristos.

O, permiteți-mi să accentuez aceasta. Mă văd nevoit să insist asupra acestui punct. Nu trebuie să trecem prea repede la alte lucruri, înainte de a fi siguri că vedem bine în această privință. Cerul deschis aduce imediat revelația lui Dumnezeu în Cristos chiar la ușa voastră, o face disponibilă pentru voi, astfel încât să nu fiți dependenți în primul rând de biblioteci, cărți, predici sau de altceva. Ea este acolo pentru voi. Chiar dacă Domnul poate să vadă de bine să folosească aceste lucruri pentru ajutorul și îmbogățirea voastră, totuși voi aveți propriul vostru cer deschis, intrare liberă și clară, fără vreun acoperiș închis deasupra capului. Domnul Isus devine din ce în ce mai minunat în propria voastră inimă, căci „*Dumnezeu, care a zis: Să strălucească lumina din întuneric! El este Cel ce a strălucit în inimile noastre spre luminarea cunoașterii slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Cristos*” (2 Corinteni 4:6).

„Natura complet alta” a lui Cristos

Acestea fiind adevărate - și dacă nu este așa, poate trebuie să vă opriți aici pentru a pune la punct legătura voastră cu Domnul, Duhul Sfânt începe să lucreze, așa cum am spus, pentru a face alte două sau trei lucruri adevărate pentru noi, dintre care primul este „natura complet alta” a lui Cristos. Cât de diferit este El față de noi înșine. Să-i luăm pe ucenicii care au intrat în Școala Sa - nu a fost Școala Duhului Sfânt în același sens cum este a noastră. Dar rezultatul asocierii lor cu Domnul Isus în timpul celor trei ani și jumătate a fost exact același: primul lucru pe care ei l-au învățat a fost faptul că El era cu totul diferit față de ei. Ei au trebuit să învețe aceasta. Nu cred că au învățat aceasta din primul moment. Pe măsură ce umblau cu El, ei se trezeau lovindu-se mereu și mereu de gândurile Sale, de voința Sa, de căile Sale. Ei Îl îndemneau să urmeze un anumit drum, să facă anumite lucruri, să meargă în anumite locuri. Ei căutau să-L facă să-și însușească propriile lor judecăți, propriile lor sentimente și propriile lor idei. Dar El nu a acceptat nimic din toate acestea. La nunta din Cana Galileii, propria Sa mamă, venindu-i o idee, I-a spus: „*N-au vin*”. Răspunsul Lui a fost: „*Ce am eu cu tine, femeie? N-a venit încă ceasul Meu*”. Aceasta este o traducere slabă. Mai corect ar fi: „*Femeie, tu și Eu gândim de pe tărâmurii diferite, în prezent noi nu avem nimic în comun*”. Astfel, tot timpul cât au umblat cu El, ei au căutat să inoculeze în El propria lor mentalitate. Dar nu, El i-a respins întotdeauna și le-a arătat cât de diferite erau gândurile Lui, căile Lui, ideile Lui, judecățile Lui; complet diferite. Mă gândesc că în cele din urmă ei au ajuns disperați. Și El putea foarte bine să ajungă disperat din pricina lor, dacă n-ar fi știut că aceasta era exact ceea ce El lucra în ei. Dacă înțelegem aceasta, vom fi ajutați în momente grele. „Doamne, de ce sunt prins mereu pe picior greșit, mereu făcând o boacănă? Într-un fel sau altul, mereu spun și fac ceea ce e greșit. Mereu mă aflu alături de drum! Cumva parcă niciodată nu mă aflu pe aceeași linie cu Tine; eu nu mai sper să ajung vreodată să fiu bine”! Iar Domnul spune: „Eu te învăț, asta-i tot; în deplină cunoștință de cauză. Aceasta este exact ceea ce vreau să te fac să vezi. Până nu vei învăța această lecție, nu vei ajunge nicăieri.

După ce vei fi învățat temeinic această lecție, vom putea începe lucrarea constructivă, dar acum este necesar ca tu să ajungi la un punct în care să recunoști că Eu sunt complet diferit de ceea ce ești tu. Diferența constă în faptul că noi ne mișcăm în două lumi complet opuse”.

Această gândire obișnuită a omului, în ceea ce are ea mai bun, este o altă gândire. Această voință a omului, în ceea ce are ea mai bun, este o altă voință. Niciodată nu vei ști ce se află în spatele motivelor tale până când Duhul nu va pătrunde în adâncimile ființei tale și îți va arăta. Tu îți poți exprima sentimentele și dorințele în termenii cei mai evlavioși. Poți reacționa ca și Petru la un sfat divin: „*Dacă nu te voi spăla, n-ai parte cu Mine*”, și să spui: „*nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul*”; dar acesta va fi doar „eul” care urmărește binecuvântarea proprie. Eu doresc binecuvântarea și pierd astfel lecția pe care Învățătorul încearcă să mă învețe. „Eu încerc să te învăț lepădarea de sine”, ar putea El să spună, „iar tu te agăți de fiecare vorbă a Mea pentru a-ți satisface eul tău, pentru a primi, în timp ce Eu îți spun: *dă, renunță!*” Acest „eu” se manifestă într-un mod cât se poate de spiritual (?). Eul caută o binecuvântare spirituală. Noi nu știm ce se ascunde în spatele intențiilor noastre. Trebuie să intrăm într-o școală foarte severă a Duhului Sfânt pentru a ajunge să descoperim că cele mai bune intenții ale noastre sunt întinate, cele mai pure motive ale noastre sunt necurate în fața ochilor Lui. Lucruri pe care le credem a fi pentru Dumnezeu au undeva la origine eul. Prin natura noastră noi nu putem produce nimic care să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu. Tot ceea ce poate să ajungă până la Dumnezeu își are sursa numai în Cristos, și nu în noi. Aceasta nu se va găsi niciodată, în această viață, în noi ca și cum ar veni din noi. Întotdeauna va fi deosebire între Cristos și noi înșine. Deși El locuiește în noi, El și numai El este obiectul plăcerii și satisfacției divine. Iar una din lecțiile de bază pe care tu și eu trebuie să le învățăm în această viață, sub îndrumarea și revelația și disciplina Duhului Sfânt, este aceasta: El este diferit de noi. Aceasta este una dintre lecțiile grele.

Este cu siguranță o lecție pe care această lume va refuza să o învețe. Nu va avea nevoie de ea, căci ea se opune în mod direct întregului sistem al învățaturii umaniste: lucrul minunat care

este omul! O, nu, atunci când ai ajuns la perfecțiunea ta, există o prăpastie care nu poate fi trecută între tine și începuturile lui Cristos. Dacă ai atins perfecțiunea ta, nu L-ai început pe Cristos. E cumplit aceasta, dar poate că nici nu este nevoie de o asemenea accentuare. Majoritatea dintre noi am învățat câte ceva.

Dar, deși cunoaștem aceasta din experiența noastră, să acceptăm totuși mângâierea ce se găsește poate în faptul de a ni se spune din nou ce anume se petrece cu noi. Ce face Domnul, ce face Duhul Sfânt cu noi? Ei bine, ca un lucru de bază, El ne face să cunoaștem că noi suntem ceva și Cristos este cu totul altceva. Aceasta este cea mai importantă lecție de învățat, și nu se poate construi nimic până când n-am învățat-o. Primul lucru deci este natura cu totul alta a lui Cristos, în opoziție absolută cu a noastră.

Imposibilitatea atingerii prin noi înșine a standardului lui Dumnezeu

Apoi, în al doilea rând, Duhul Sfânt ne pune în fața totalei imposibilități, pentru noi, de a atinge vreodată, prin noi înșine, standardul lui Dumnezeu. Vedeți, Dumnezeu a fixat un standard, Dumnezeu ne-a arătat Modelul Său, Dumnezeu ne-a dat Obiectul căruia vrea să-I semănăm, și lucrul de care ne izbim în continuare este totala imposibilitate, pentru noi, de a ajunge la aceasta. Da, nu vom putea prin noi înșine. Nu ai învățat încă această lecție de a ajunge disperat? Este nevoie ca Duhul Sfânt să te aducă mereu și mereu la disperare? De ce să nu ajungi odată la o disperare totală și să termini definitiv cu ea? De ce să ajungi la disperare din nou și din nou? Foarte simplu, deoarece încă mai cauți ceva, undeva, vreo fărâmitură de bunătate în tine însuși, ca să o poți arăta lui Dumnezeu, să-L încânți, să-L satisfaci și să răspunzi cerințelor Lui. Niciodată nu o vei găsi. Reține că: „... *toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânăjită*”. Despre dreptatea noastră, despre toate eforturile noastre de a fi dreți, Domnul spune că sunt niște „*haine mânăjite*”. Să reținem aceasta odată pentru totdeauna. Dacă vei privi înainte, dincolo de ceea ce am spus eu, vei vedea unde duce aceasta. Duce spre cea mai slăvită stare. Duce la acel rezultat slăvit, menționat astfel de Domnul Isus, în acele zile de

dinainte ca lucrurile să devină lăuntrice, interioare: „*Învățați de la Mine ... și veți afla odihnă pentru sufletele voastre*”. Acesta este rezultatul. Dar niciodată nu vom găsi odihnă pentru suflete noastre până când nu vom fi cunoscut, înainte de toate, diferența totală dintre Cristos și noi înșine, și apoi imposibilitatea totală ca noi să ajungem asemenea Lui prin ceva ce am găsi în noi înșine sau prin ce am putea noi face. Așa ceva nu se găsește în noi înșine, în acest fel. Deci e mai bine să ajungem la o ultimă disperare cu privire la noi înșine. Aceste două lucruri sunt de bază.

Un cuvânt de încheiere și un îndemn

Dar apoi următorul lucru pe care Duhul Sfânt îl va face va fi să înceapă să ne arate cum se realizează aceasta. Nu vom vorbi despre aceasta chiar acum, ci ne vom mulțumi să spunem că Duhul Sfânt nu poate face nimic până când aceste lucruri nu sunt rezolvate. O, Dumnezeu este foarte gelos pentru Fiul Său. Fiul Său a mers drept prin foc pentru această problemă, acceptând chipul unui om și o viață de dependență. De bună voie S-a dezbrăcat de ceea ce era El, de starea din care ar fi putut, în orice clipă, să acționeze din Sine ca Dumnezeu, pentru propria-I eliberare, mântuire, îngrijire, ocrotire. S-a golit pe Sine de acest drept și a spus: Renunț la toate drepturile și privilegiile și puterile Mele de Dumnezeu pentru o perioadă de timp și accept poziția omenească de dependență totală față de Dumnezeu ca Tată al Meu; voi cunoaște tot ceea ce omul a trebuit să cunoască vreodată, la nivelul omului!* Și El a cunoscut realitatea omenească în fiecare aspect al ei, în forma și puterea ei concentrată, și a străbătut-o în chip desăvârșit, ca om, pentru om, și S-a întors înapoi la tron în meritul unei biruințe depline asupra oricărei puteri cu care omul a trebuit vreodată să se confrunte pentru a-L satisface pe Dumnezeu. Crezi că, după toate acestea, Dumnezeu va renunța vreodată la Fiul Său și la tot ce El a făcut pentru om, și va spune, Tu să fii numai în starea ta

---

* Acesta nu înseamnă că El s-a dezbrăcat pe Sine de divinitate, ci doar de drepturile Sale ca Dumnezeu pentru o perioadă de timp.

cea mai bună, și aceasta Mă va satisface? O, de ce orbire față de Cristos, față de Dumnezeu dă dovadă acest creștinism care este răspândit astăzi! Nu, în acest univers există numai Unul despre care Dumnezeu poate să spună din inimă: „... *în care Mi-am găsit plăcerea*”, și acesta este Domnul Isus Cristos. Dacă vreodată eu și tu vom ajunge să ne bucurăm de această favoare, va fi „în Isus Cristos”, niciodată în noi înșine.

Când acest lucru este învățat, sau când această parte a educației este însușită, Duhul Sfânt poate începe lucrarea de a ne face asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Ei bine, am văzut lecțiile unu și doi în cazul ucenicilor. Luni și ani de-a rândul, ei au ajuns să vadă cât de diferit era El față de ei înșiși, și apoi au ajuns la disperare tocmai din această cauză, dar aici voia Domnul să-i aducă. El a prevăzut totul. El nu a putut să împiedice aceasta, nu a putut să-i scutească, ci a trebuit să-i lase să meargă pe această cale. Și chiar la sfârșit, când ei făceau în gura mare declarații despre devotamentul, credințioșia, statornicia lor, și despre ce urmau să facă când vor fi puși la încercare, El le-a spus tuturor: „*Acum credeți? Iată vine ceasul și a și venit, ca să fiți risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur*” (Ioan 16:31-32). Și unuia i-a spus în mod deosebit: „... *nu va cânta cocoșul până nu te vei lepăda de Mine de trei ori*” (Ioan 13:38). Ce credeți că au simțit acei oameni când El a fost răstignit și ei toți au fugit și L-au lăsat singur, iar unul s-a lepădat de El? Nu credeți că o deznădejde neagră le-a cuprins sufletele, nu doar din cauza planurilor și așteptărilor lor pierdute, ci din cauza lor înșiși? Da, și El a trebuit să îngăduie aceasta. El nu a putut face nici un pas pentru a preveni aceasta; era ceva necesar. Și tu și eu vom merge pe aceeași cale, dacă suntem în aceeași școală. Este ceva esențial. Nici o lucrare constructivă nu poate fi făcută până când acest proces nu se desfășoară în lăuntrul nostru.

Ei bine, sună îngrozitor, dar aceasta trebuie să fie încurajator! La urma urmei, într-un fel totul este constructiv. Ce face Dumnezeu cu mine? El pregătește o cale pentru Fiul Său, El defrișează terenul pentru a aduce plinătatea lui Cristos. Aceasta face El. Aceasta a făcut și cu ei, iar Rusaliile și ce a urmat după aceea au fost răspunsul Său la ceea ce s-a întâmplat în ziua în care El

s-a jertfit, la tot ce s-a întâmplat cu ei. Veți spune: „Înseamnă că El a început lucrarea constructivă”. Da, a început-o. După Cruce și Rusalii, lucrurile au început să se schimbe pe plan lăuntric, și de atunci încolo veți vedea că Cristos se manifestă într-un mod crescând în acești oameni. Se poate că au o cale lungă de parcurs, dar nu poți să nu vezi că temelia este pusă, începutul a fost făcut. Există o deosebire, și deosebirea constă nu în aceea că ei sunt neapărat niște oameni schimbați atât de mult, ci că Cristos este acum înlăuntrul lor, depășind ceea ce sunt ei prin natura lor. Nu este vorba că ei ajung atât de buni, ci că Cristos din ei devine o putere tot mai reală.

Pentru moment, aceasta este totul. Să ne plecăm inimile astăzi, să ne predăm astăzi. Este Școala lui Cristos. Știu cât de problematic este aceasta pentru omul nostru cel vechi, care moare atât de greu, cedează cu mare greutate. Probabil că toată educația, învățătura noastră au fost diferite de aceasta. Noi am dobândit această moștenire groaznică a umanismului - de a fi cât de bun pot eu să fiu, de a atinge perfecțiunea! Ei bine, ceea ce spun eu acum trebuie luat în sensul în care îl spun. Din ceea ce am spus, nimeni nu va trage concluzia că poți să umbli ușuratic, nepăsător, în cea mai rea stare, voi știți despre ce vorbesc. Cu toate străduințele noastre, nu vom putea niciodată să trecem peste această prăpastie dintre om și Isus Cristos. Nu, această prăpastie rămâne, și singura cale de a o trece este de a muri și de a fi înviat din morți; dar aceasta, pentru moment, este o altă problemă.